

đi vào thế giới riêng tư và đầy bí ẩn của tâm hồn chị, giúp tôi thấu hiểu và đồng cảm với sự chọn lựa của chị hơn nhưng chắc chắn cũng khiến tôi phiền muộn và khổ tâm hơn.

Trong khi tôi đang phấp phỏng chờ đợi cá giây phút khắc nghiệt đó xảy ra thì một biến cố bất thần ập đến vào ngay sáng hôm sau khiến chị Ngà buộc phải bỏ lỡ cuộc hẹn buổi chiều với tôi.

Người đàn bà lạ mặt xuất hiện vào lúc mặt trời vừa lên khỏi ngọn tre chưa tới nửa cây sào. Chị mặc đồ bà ba, tóc búi, một tay cầm nón lá, tay kia xách lồng gà, rón rén bước vào nhà như một chiếc bóng. Lúc đó, dì Miên và chị Ngà đang ngồi tại bàn học cạnh cửa sổ, còn tôi do dậy trễ vẫn đang loay hoay với rễ khoai luộc đặt tại bàn ăn giữa nhà.

Tôi chưa kịp phản ứng gì, dì Miên đã nhanh nhẹn chạy ra. Đã quá quen với cảnh các người bệnh đủ loại đến tìm ông tôi để chữa bệnh hoặc để tạ ơn, dì hỏi ngay:

- Chị tìm ba tôi phải không?

Người đàn bà rụt rè:

- Dạ tôi kiếm thầy Thất.

Vừa nói, chị vừa lóng ngóng đặt lồng gà trên tay xuống đất:

Dì Miên tặc lưỡi:

- Xui cho chị quá! Ba tôi đi khám bệnh xa, chiều mới ghé về! - Rồi dì nhìn người đàn bà đang đứng khấp nép bên cánh cửa, áy náy hỏi - Chị tìm ba tôi để coi bệnh hay có chuyện gì?

Người đàn bà lộ vẻ bối rối. Mãi một lúc, chị mới ngáp ngừng đáp:

- Dạ, tôi là... vợ anh Điền!

Giọng người đàn bà khẽ khàng nhưng vọng vào tai mọi người chẳng khác gì một quả bom.

Dì Miên lấp bắp:

- Ủa, hóa ra...